

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

BILL NYE & GREGORY MONE

ILUSTRĂȚII DE
NICK ILUZADA

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
MONICA VLAD

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

JACK GENIILE

SI 2

ÎN ADÂNCURILE MĂRII ALBASTRE

1. În interiorul subavionului	9
2. Copilașul miliardarei	25
3. Nu suntem amuzamentul nimănuiai	47
4. Cel care se scaldă sub cascadă	65
5. Sediul central Hawking	81
6. O decizie periculoasă	103
7. La o adâncime de șase sute de metri	115
8. O investigație acvatică	130
9. Molarii Doamnei Winterbottom	145
10. Sclipirea și pescărușul	157
11. O petrecere demnă de un prinț	170
12. Răsuflarea aspră a lui PAKĂA	194

13. O navigare cu ajutorul unei pânze de păianjen 209

14. Răspunsuri în stele 221

15. Frank ne vine în ajutor 236

16. Adevăratul sabotor 251

17. În formă de infractor 262

18. Arta războiului 273

19. Operațiunea „Rahat turcesc” 296

20. Un dezastru complet 314

Unsprezece întrebări absolut esențiale despre marea albastră și adâncă 321

Oceanul nostru mare și albastru de Bill Nye 327

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

În interiorul subavionului

Stâncile Insulei Nihoa se înălțau în fața noastră, iar noi planam deasupra apei albastre și calme. *Nihoa* înseamnă „zimțat” în limba hawaiiană, însă grămadă crestată de rocă verde-cenușie ce se ițea din Oceanul Pacific semăna cu o măsea stricată a unui monstru marin. Zburam la altitudine joasă în micul avion de șase locuri și chiar nu-mi doream să mă izbesc de acel dintre. Pentru a cincisprezecea oară poate, mi-am verificat centura de siguranță.

Pilotul nostru, informaticiana miliardară Ashley Hawking, bălmăjea ceva despre păsările enervante care-și făcuseră cuib pe insulă. Însă mie nu-mi păsa de cinteze sau de rândunici. Un vultur de s-ar fi izbit cu pieptul de geamul meu, tot n-ar fi putut să-mi distragă atenția. Dacă ne continuam actualul curs, urma să ne izbim de peretele zimțat, ca un ou lansat cu o praștie.

Motorul avionului vuia.

Lângă mine, fratele meu privea drept înainte, cu ochii bulbucați, cu laptopul subțire și negru deschis în poală. L-am înșfäcat de umăr. Mușchii lui erau tari ca piatra și chipul, de o nuanță alb-verzuie.

— Matt? l-am strigat. O să opreasă?

Matt de-abia dacă a deschis gura.

— Sper, a bolborosit el.

Sora noastră, Ava, stătea în spatele nostru, urmărind numerele roșii și verzi intermitente de pe panoul de comandă. O venă de pe tâmplă îi pulsa. Nu a observat că mă uitam fix la ea. În tot acest timp, Ashley Hawking zâmbea atât de larg, încât îi puteam vedea colțurile buzelor din locul în care stăteam și care se afla chiar în spatele ei. Mentorul nostru, ciudatul și faimosul inventator Henry Witherspoon, sau Hank, mi-a aruncat o privire de pe locul copilotului, zâmbetul luiizar dezvelind mult prea mulți dinți. Oare încerca să ne facă să ne simțim mai bine? Dacă da, nu reușea.

Hank s-a aplecat spre Ashley. A întins mâna ducând-o spre plafonul carlingii.

— N-ar trebui... știi tu... să urci?

— Ce? a întrebat Hawking. Nu! Bineînțeles că nu. Să urc? Credeam că știi!

— Ce să știi?

Hawking și-a luat mâinile de pe manșă, fluturându-le cu o mișcare largă. A oftat cu dezamăgire în glas.

— Åsta-i unul de-al tău!

Hank s-a răsucit pe locul său, examinând interiorul avionului. Gura ii căzuse într-o parte. Strânea din ochi. Şi era complet depăşit de situaţie. Doar Hank Witherspoon se putea chinui să-şi recunoască una dintre propriile invenţiile. Mintea lui era atât de prolifică, încât producea idei noi folosindu-şi creierul în măsura în care şi-l foloseşte o găină ca să facă ouă. Matt a întins braţul său lung în faţă, arătând către ceva.

— Åää... stânca?

— Ce-ai spus? i-a strigat Hawking.

N-aveam cum să ne aflăm la o distanţă mai mare de câteva terenuri de fotbal de peretele de stâncă.

— Cred că se întreabă dacă avem de gând să evităm stâncă aia, am zis.

Sub noi, afară, în partea stângă a avionului şi departe de insulă, o platformă mare, cu două ambarcaţiuni legate de-o parte şi de alta, plutea în mijlocul oceanului. Apa era de un albastru-neon şi netedă ca sticlă. Probabil că am fi putut ateriza acolo, însă nu observasem niciun ponton dimineaţă, când urcaserăm în avion. Chestia în care ne aflam nu era, evident, hidroavion. Deci singurele opţiuni sigure erau în sus, la dreapta sau la stânga. Şi, dacă Ashley Hawking nu făcea curând una dintre aceste alegeri, continuam să ne îndreptăm înainte. Către faleza de stâncă. Urma să ne facem bucătele, iar toate ziarele aveau să titreze: „Patru genii au murit când avionul lor s-a izbit de stânci”.

Respect
Nu, n-ăș fi eu cel de-al patrulea. Onoarea asta i-ar apartine lui Ashley Hawking. Lumea ar deplângere pierderea a doi adulți desăvârșiți, a fratelui meu genial și a surorii mele ingenioase. Cât despre mine? E posibil să fiu menționat pe undeva prin articol, însă nu-s un geniu. Am o inteligență medie. Poate puțin peste medie, însă nu cu mult, și doar dacă fac eforturi. Trebuie să muncesc din greu și să citesc tot timpul pentru a putea ține pasul cu geniile.

Dar... în fine. Înapoi la stânca înaltă de aproape trei sute de metri care se iștește drept în sus, din apă, în fața noastră. Poate că *Șoimul mileniului* ar fi putut vira, înălțându-se în ultima secundă, însă nu-mi prea plăcea să risc.

— Doamnă Hawking?

— Ashley! Ți-am spus deja. Ashley. Și nu pentru că te văd ca pe un egal. În niciun caz.

Ea a râs ca pentru sine.

— Pur și simplu, îmi place prenumele meu. Acum, Hank, serios, cineva cu inteligență ta... am presupus că-ți vei da seama.

Hank intrase în panică, iar capul i se smucea dintr-o parte într-alta, asemenea unui aspersor stricat.

— Eu nu... când...

Brusc, sora mea s-a aplecat în față, arătând spre un buton mare și portocaliu de pe plafon, învelit într-o carcasă transparentă de plastic.

Respect pentru ~~ea~~ Dal a răspuns Ashley prefăcându-se că lovește bordul de câteva ori cu capul, privind apoi în sus spre tavan. Copilul dă răspunsul. În sfârșit!

Cu toate că Ava s-a simțit ușurată, am găsit că această veste era și mai înfricoșătoare.

— Ai făcut un avion din lenjerie intimă? am întrebat.

În momentul în care am lăsat să-mi scape porumbelul, am realizat că probabil înțelesem greșit. Însă nimeni nu a băgat de seamă. Sau, cel puțin, nimeni nu s-a obosit să facă mișto de mine. Oricum, nu pentru moment. Totuși, Ava și Matt se pricepeau destul de bine să-și amintească de greșelile mele.

— Åsta-i subavionul? a întrebat Hank.

Sprâncenele lui s-au ridicat atât de sus, încât aproape că i-au ajuns în creștetul capului.

— Chiar l-am construit?

— Da. Dar destul cu vorbăria. Ai dreptate, Jack, a zis ea, răsucindu-se ca să mă privească în ochi. Ne apropiem îngrozitor de mult, nu-i aşa?

Am încuviațat din cap. Faptul că-mi dădea dreptate era placut, însă eu chiar voiam ca ea să facă imediat cale întoarsă.

— Avem centurile prinse? Bun. Hank, vrei să faci onorurile?

---

1 Joc de cuvinte introductibil, bazat pe cel doi terment din lb. engleză, *underplane* (tradus atât „subavion” și *underwear* („lenjerie intimă”). Acest joc de cuvinte apare de mai multe ori pe parcursul cărții. (N.red.)

Respect pentru Bineînțeles! O dată. și a funcționat de minune.

Haide! Apasă butonul! Fă-o! Acum!

— L-ai testat doar o dată?

Pe bordul dintre ei, un număr roșu pâlpâia intermitent în centrul ecranului și acea scădere intermitentă părea să scadă cu rapiditate.

— Da, o dată și de o mie de ori la simulator. Ai încredere în ideile tale, Hank!

Ea a arătat înspre numărul roșu, care continua să-și diminueze intermitența.

— Serios. Acum. Distanța de trei sute de metri forțează lucrurile. N-am mai simțit atâtă adrenalină de când am urcat pe Everest.

Matt a mormăit ceva în legătură cu stârca.

Hank ezita.

Ashley avea ochii ca ai personajelor din benzile desenate japoneze.

Nu știi ce gândeau sau ce făcea Ava.

Însă nu era momentul să stai și să aștepți. M-am lăsat să alunec pe locul meu, am întins piciorul drept, am dat un brânci carcasei de plastic și am apăsat butonul portocaliu cu călcâiul baschetului.

Ashley a răsuflat lung, a nemulțumire.

— În sfârșit! a zis ea.

Hank a ridicat mâna dreaptă, cu trei degete întinse.

A început să numere descrescător de la trei. O clipă mai târziu, motorul s-a oprit. Aeronava a devenit straniu

— Și acum, parașuta? a întrebat Ava.

Înainte de a-i răspunde cineva, s-a auzit o explozie în spatele nostru.

Cu toate astea, nimeni, în afară de mine, nu a intrat în panică.

Ava mi-a pus o mână pe umăr.

— O parașută care se lansează asemenea unei rachete, mi-a explicat ea. Nu-ți face griji! Așa trebuie să se-ntâmpăle.

Lansarea unei parașute cu ajutorul unei rachete nu prea avea sens pentru mine, însă avionul a încetinit, zornăind ca un montagne-russe vechi, apoi a început să se rotească spre stânga. Să se îndepărteze de stânci. Așa că am expirat. Platforma plutitoare și solitară a apărut în fața noastră. Afară, pe fereastră, am observat două bârci de lemn ocolind insula. Matt privea iarăși ecranul computerului său, mormăind ceva în barbă. Îl aștepta un test important și studiase încontinuu. Unul dintre dezavantajele genialității e că toată lumea se așteaptă să treci cu brio toate testele. Totuși, nu cred că lui Hank îi păsa. Matt punea mai multă presiune asupra sa decât oricine altcineva. Însă chiar era momentul oportun să se pregătească pentru un examen la astronomie? Nu. Așa că am întins mâna și i-am închis laptopul. N-a protestat, ceea ce pentru mine a echivalat aproape cu un „mulțumesc“.

— Wow, funcționează! a zis Ava.

— Ți-am spus că l-am testat.

Respect pentru ři de o mie de ori pe simulator, a adăugat Hank.

— Ceilalți au râs. Se pare că remarcă era amuzantă.

De obicei evitam să cer explicații atunci când toți ceilalți înțelegeau. Hank spunea mereu că nu există întrebare prostească, însă eram căt se poate de sigur că-l contraziceam de cel puțin două ori pe zi. Și detestam să le aduc aminte că mă aflam la un nivel inferior în jocul creierului. Însă erau momente când trebuia să știu.

— Ce înseamnă „pe simulator“?

Ashley s-a uitat iarăși la mine de parcă o întrebare care era diferența dintre sare și piper.

— E o versiune computerizată a realității, Jack, mi-a explicat Hank.

— E ca diferența dintre jocul video Street Racer și cursele de mașini propriu-zise, cu mașini adevărate, a adăugat Ava.

Acum înțelegeam. Ea știa cum să vorbească pe limba mea. Vedeți voi, eram chiar grozav de priceput la jocul Street Race și aveam sentimentul că și în lumea reală aş putea fi un pilot de mașini de curse priceput.

O pasăre cafenie cu aripi mari a plonjat în fața noastră.

— Șta-i un petrel? a întrebat Matt.

— Sunt niște vizitatori obișnuiți ai insulei, a zis Ashley.

Grozav! Acum stăteau să privească păsările și noi încă ne aflam într-un avion fără pontoane care aluneca deasupra oceanului și fără nicio pistă în vizor. Desigur, coboram în cele din urmă, însă subavionul vira precum *Titanicul*.

În momentul în care am trecut și mai aproape de stâncă, Respect pe mi-am ținut respirația. Nimeni nu vorbea. Nu sunt sigur dacă îndrăznea cineva să respire. Ashley și Hank s-au aplecat spre stânga — de parcă asta ar fi ajutat —, iar vârful aripii drepte a avionului a trecut la o distanță de vreo trei metri de stânci. Lângă mine, Matt încă avea acea paloare alb-verzuie pe chip, respira cu prudență și strângea cotierele cu atâtă forță, încât lăsa urme de degete pe ele.

— A fost cât pe ce! a zis Ashley, mai degrabă încântat decât ușurat.

— Deci, să... ce urmează? am întrebat.

— Păi, vezi tu? Aceasta este prima fază a tranziției, a spus Hank. Prima parașută permite o coborâre graduală, însă mai există și o parașută de frânare care ne încetinește și mai mult.

— Și apoi? am insistat.

Sprâncenele lui Hank s-au arcuit de două ori.

— Așteaptă și ai să vezi, a zis el.

Ava m-a bătut pe umăr.

— Nu-ți face griji, cred că o să-ți placă. La urma urmelor, se numește „subavion“.

Eu tot nu vedeam vreo legătură între asta și faptul că toți cinci urma să aterizăm în siguranță. Însă n-aveam de gând să întreb.

— Deci, în legătură cu parașuta de frânare... o putem folosi acum?

— Nu până nu încetinim sub cincizeci de kilometri pe oră.

Hank și-a inclinat capul într-o parte, chinuindu-se să vadă parașuta suspendată deasupra noastră.

— Uimitor! De-a dreptul! Nu știu cum să-ți mulțumesc, Ashley. Nu m-am gândit că ar putea cineva să construiască vreodată un astfel de avion.

Avionul s-a avântat într-un looping amplu. Marea sticloasă încă se afla la o distanță aproximativ egală cu o clădire de patru etaje. Ne îndreptam iarăși către chipul stâncos al insulei Nihoa, doar că, de data asta, cu o viteză de două ori mai mică și cu riscuri mai mici de impact. Culoarea chipului lui Matt nu se schimbase, însă știam că n-are niciun rost să-l întreb cum se simte. Când Matt se lovea sau îi era rău, nu voia să știe nimeni. Mai degrabă se ascundea undeva decât să te lase să-l vezi că suferă.

Cele două bărci au apărut iarăși în raza noastră vizuală. Semănau cu niște exponate de muzeu. Catargele erau înalte, pânzele strânse și câteva persoane vârau în apă, pe ambele părți laterale, niște vâsle lungi și negre.

— Ce-s ăia? am întrebat.

Ashley Hawking și-a mijit ochii, și-a dus mâna căuș la gură vreo trei secunde, apoi a tras aer în piept, a dat din cap și a zâmbit.

— Prietenii de-ai mei, a zis ea. Ei cred că suntem dușmani, însă sunt sigură că știți, copii, că acestea două sunt unul și același lucru. După cum a zis Sun Tzu, ar trebui să-ți ratezi dușmanii ca și cum îi-ar fi cei mai buni prieteni.

— E unul dintre tipii ăia de la jazz, Hank? am întrebat.

Mentorul nostru avea gusturi stranii în privința muzicii, Respect pe însă mie începeau să-mi placă unele melodii. Încercam să le învăț numele ca să-l impresionez.

— Nu, că e Sun Ra și a început cu adevărat ca pianist de jazz...

O altă zdruncinătură l-a făcut să tacă. Ava a arătat înspre panoul de comandă. Viteza noastră scădea cu repeziciune. Și ne învărteam în cerc, apropiindu-ne din ce în ce mai mult de apă. Hank ne-a întors spatele. Am crezut că verifică dacă e totul în regulă, în schimb se uita pe ferestruica din spate. Zâmbetul i-a pierit.

— Ai folosit o parașută de frânare mai mare.

— Da, a zis Ashley. A trebuit. Pe simulator, parașuta pe care ai recomandat-o n-a încetinit avionul destul de repede. Modelul tău era complet nepotrivit. Fără supărare.

Hank a făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Nu e nicio supărare.

Ne aflam la o distanță de cel puțin câteva cvartale depărtare de insulă, rotindu-ne în cel de-al treilea cerc complet, călătorind cu viteza unei biciclete pe o pantă abruptă, în momentul în care, în cele din urmă, avionul a atins suprafața mării.

Ne-am zdruncinat.

Hank a scos un strigăt.

Ashley a țipat.

Apoi am început să ne zguduim iar și iar, din ce în ce mai încet, ca o piatră care saltă pe suprafața apei.

Ava radia de bucurie, tăcută, iar fratele meu, cu chipul încă verde, și-a slăbit strânsoarea. Când în cele din urmă ne-am oprit, inima îmi bătea cu putere. Mă dureau mâinile. Din căte se părea, Matt nu era singurul care se ținuse strâns de cotiere. Oare acesta era un loc bun de aterizare? Pluteam? Sau ne scufundam? Și ce legătură aveau toate acestea cu lenjeria intimă?

Extaziat, Hank a arătat înspre butonul din tavan, apoi a întrebat-o pe Ashley:

— Se poate?

— Ești invitatul meu, a zis Ashley.

Hank a apăsat butonul cu podul palmei. Deasupra capului meu, ceva a făcut clic. A urmat o bufnitură, undeva în spatele nostru. Apoi două șuierături puternice de-o parte și de alta a avionului. Sub mine, am auzit zgomotul apei care susura, ca un bazin de toaletă cu umplere rapidă. Brusc, am simțit nevoie de a merge la toaletă, însă aici se întâmplau lucruri mult mai importante.

Uitându-mă pe hublou, am observat că aripile avionului dispăreau sub suprafața apei. Avionul se scufunda. Și nimeni altcineva de la bord nu părea în mod special deranjat de asta.

— Chestia asta trebuie să se întâpte? am întrebat.

Matt a arătat cu degetul mare pe fereastră și a înghițit în sec.

— De ce nu se strâng aripile? a întrebat el, străduindu-se să vorbească.

— Profilul aerodinamic al aripilor e eficient și hidrodinamic, a răspuns Hank. În ambele cazuri, te miști pur și simplu printr-un fluid.